

Divina Tragedie - Cântul VI

Adrian Erbiceanu

Vină Zeiță și dă-mi ajutorul,
Odată ajuns la Poarta cea mare,
Putere să am să fiu naratorul

A tot ce cu mintea clarvăzătoare,
Ai să mă-ndrumi să aștern pe hârtie,
De „Sus” de-o să am sau nu, aprobare!

Olympul, lăcaș de vis și vecie,
E gata ca poarta să mi-o deschidă,
Să mă afunde în Mitologie;

Vremea știind cum, prin vremi, s-o desfidă,
Să-mi amintească de-acum înainte
Că viața noastră-i o efemeridă...

Cântă Zeiță și pune-n cuvinte
Focul ce dă să stârnească văpaia
La gândul că printre „așezăminte”

Mă voi vedea cu mătușa Aglaia,
Cu Zeus, cu Ares, poate cu Hera,
Și cu străbuna-străbunelor: Gaia!

Ce viață aș duce atuncea pe Terra!
Fără să-mi pese pe unde-s „guzganii”,
De ochii sticloși căscați de Himera,

Sau alte nesătute dihanii,
Pe care de vrei, tu, să le „sanctifici”
Adaugă la verb cuvântul: „grijanii”!...

Povestea uitată poți s-o rectifici.
Istoria, chiar, de vor cronicarii.
Dar cum să-i uit pe cei șapte „magnifici”,

Cu Ana, Vasile și...Teohari,
Cu care îmi burdușisem ghiozdanul
Pe vremea în care „Parlamentarii”,

În mâini cu secera și cu ciocanul,
Trudeau să împingă tot ageamiul
Pe drumul prescris de „Transgeorgianul”,

- Sau, la Canal, de-i lipsea alibiul -
Memoria, dacă nu mă înșeală,
Sub privegherea lui Gheorghe Gheorghiu?

Fuga de teama corecțională,
Din zonele încă vag cunoscute,
- În care martor am fost din greșeală -

Ține cu totul de timpuri trecute.
Acuma, privind la poarta antică,
Pe Zei îi aștept din prag să salute...

Vină Zeiță cu har și dedică
Cântarea - ce simt că vrea să urmeze -
Acelor ce, acroșând fără frică,

Au vrut un popor să descătușeze,
Lăsând zălog, pentru posteritate,
Viața lor tânără, pe metereze!...

La Troia, Sparta, sau altă cetate,
Oriunde întrezăreai "jambiera"
O voce striga: Nu bate! Nu bate!

Dar cel mai tare venea de la Gherla.
(Și, să exulte accentul bezmetic
Din când în când, lătra...mitraliera).

- "Eu cred că parcursul ontogenetic
Are în viață o parte nescrisă!"
Îmi zise, Maestrul, peripatetic.

"Cât ai s-aștepți la o poartă închisă?
Bate, de vrei ca să ai tot suportul!
Intrarea îți este, încă, permisă."

Și am bătut de-am trezit tot Resortul.
Un trăsnet căzu, atunci, elinește,
Târând cu el un nonsens : - "Pașaportul!"...

Ca pe aripi de furtună ce crește,
Când rătăcită îți este busola,
Mut stăteam, dar el mă-mpinse: - "Vorbește,

Că, altfel, la fund se duce gondola!"
- "Cum, despre ce ?!"... Și atunci "mini-fonul"
Mă scoase din criză : - "Zi-le Parola!"

-“Parola?”... -“YES !, mi-a răspuns Francmasonul,
Spune-le tare cuvântul: ELENA,
Și-o să te accepte tot Parti...nonul!”

O, Zeus, iarăși mi-arăți avanscena
Cu Hector, Paris sau poate Achile?!
O, Nu!, Și-am zis: -“Ana !”, -“Care ?”, -“Perenna!”.

...În juru-mi toate pluteau volatile...
-“Doar o-ntrebare, cu mici amănunte,
De unde-o cunoști pe fată , Gentile?”

-“De pe Argeș, cum cobori de la munte!”...
C-un scrâșnet de fiare prinse-n rugină,
În față-mi se-nfiripase o punte.

Nici tu Pașaport, nici tu Carantină...
Simplu, cuvântul de îngăduință,
O treaptă între ce-a fost și lumină.

-“Bravo băiete, halal sânguință!
- Vocea ascunsă-n ureche îmi spune -
Te voi promova la prima ședință!

Dacă continui cu persuasiune,
Pe mulți cred c-o să-i apuce leșinul.
Nu-ți cade nici o altă opțiune!”...

- „Hei, ai uitat că tu ești pelerinul?...
Poți trece, Căprare, zise poetul,
Misiunea ți-e clară. Ca și destinul!

Nu aștepta să te-apuce regretul...
Dă mâna, asta-i o punte. Nu... Prutul!
Și nu uita ce-a spus...Anahoretul!”

Cu ochii închiși, tatonând absolutul,
Prin poartă trecui, cu ascunse tendințe,
Inocent, ducând pe umeri Trecutul,

Și-n față Pământul Făgăduinței!